№ 10.90р

СПАДЩИНА

ЛЬВІВ

Споминаймо, браття милі, може спомин спосіб дасть... М.Шашкевич.

ІНФОРМАЦІЙНИЙ ВІСНИК МОЛОДІЖНОГО ІСТОРИКО-ПРОСВІТЯНСЬКОГО ТОВ. „СПАДЩИНА"

Роман Шухевич (Тарас Чупринка)

17.7.1907 — 5.3.1950

5 березня минула 40-а річниця з дня смерті генерала-хорунжого Романа Шухевича-Головного Командира УПА і провідника ОУН по західно-українських землях. Будучи соратником і найближчим сподвижником вождя ОУН Степана Бандери, Шухевич керував усіма операціями УПА на поневолених німцями, а згодом більшовиками землях Західної України. Завдяки активній підтримці місцевого населення він протягом тривалого часу, аж до своєї лицарської смерті вів звитяжну боротьбу проти переважаючих сил ворога.

Народився Роман Шухевич /псевдонім Тарас Чупринка/ у містечку Краковець колишнього Яворівського повіту 17 липня 1907 року у відомій адвокатській родині. Вихований під впливом ідей визвольної боротьби, у патріотичній атмосфері Академічної гімназії у Львові та молодіжної організації "Пласт", юнак рано включився в націоналістичні групи молоді і вже у 1925 році став членом УВО, з наказу якої 19 жовтня 1926 року разом з Підгайним зробив замах на польського шкільного куратора Собінського за денаціоналізаційну політику в українських школах. Студіюючи інженерів в Гданську і у Львові Шухевич здобув паралельно загальний військовий вишкіл у польському війську, але не був допущений з політичних причин до іспитів у старшинській школі, доповнював його на курсах у краю й за кордоном. Одним з перших влився в ряди ОУН після її заснування. З початком 1930-х р. свого ув'язнення в 1934 році був бойовим референтом ОУН на західних землях під псевдонімом Дзвін і прагнув до з'єднання УВО та ОУН, яке довершилося на Празькій конференції Проводу ОУН в липні 1932 року. В той же час він керує бойовими акціями проти польської окупації, звертаючи увагу також на підневільне становище східноукраїнських земель під гнітом сталінських сатрапів. Саме Шухевич організував відомий замах М. Лемика в большевицькому консульстві, як протест проти організованого штучного голоду на Україні 1933 року. Заарештований 1934 року після замаху на міністра внутрішніх справ Польщі Б. Перацького, Шухевич з браку доказів у співучасті був перевезений до концтабору у Березі Картузькій, де очолював в'язнів-націоналістів. Спрямований в 1935 році до слідчої в'язниці і суджений у Львівському процесі С. Бандери та інших, Шухевич був засуджений на 4 роки ув'язнення, а після звільнення 1937 року на підставі загальної амністії керував кілька разів оборонними акціями проти погромів польськими шовіністами українських сімей.

Після державно-політичних змін у Чехословаччині 1938 року Шухевич перейшов нелегально на Карпатську Україну та брав активну участь при утворенні Карпатської Січі,-був заступником шефа штабу як четер Щука. У тяжких боях зумів вирватись з оточення і перейти через Румунію та Югославію до Австрії, де був призначений Проводом ОУН на зв'язкового в Гданську до земель під Польщею.

Після розгрому Польщі у 1939 році Шухевич переїзджає до Кракова, а при поділі ОУН на дві фракції стає на боці Степана Бандери та входить до революційного проводу, стає зв'язковим з українськими землями під совітською займанщиною, а згодом і провідником ОУН на окраїнах українських земель у так званій Генеральній Губернії /Посяння, Лемківщина та Холмщина/. Працюючи одночасно в Генеральному штабі ОУН, організовує таємні військові курси. В 1941 році напередодні німецько-російської війни, як сотник. Тут стає фактичним керівником державного легіону "Нахтігаль" при німецькій армії і входить разом з ним у червні цього ж року до Львова. Після примусового переформування легіону на допоміжне з'єднання і його остаточного розброєння Шухевич у 1943 році переходить у підпілля, покликаний до проводу ОУН в якості військового референта.

У новій ролі Шухевич бере активну участь у підготовці III надзвичайного збору ОУН, який у серпні 1943 року ухвалив нову політичну платформу боротьби ОУН проти німецько-більшевицьких окупантів та вніс далекоглядні зміни в програму організації у напрямі демократизації майбутнього плюралістичного суспільства. Збір обрав Шухевича головою Бюро Проводу ОУН, а восени 1943 року він, як підполковник Тарас Чупринка, стає головним командиром УПА. Командування УПА провело впродовж 1943-4 рр. низку розмов для контакту й порозуміння зі стаціонованими на Україні частинами угорських і румунських армій і представниками польської Крайової Армії. Для поширення платформи визвольної боротьби ОУН і УПА заініціювали в липні 1944 року створення Української Головної Визвольної Ради /УГВР/. Головою її Генерального секретаріату і головним секретарем військових справ був обраний генерал-хорунжий Чупринка. Після окупації Західної України Червоною Армією УПА, під керівництвом Шухевича, продовжувала боротьбу повстанськими методами, приймаючи з 1946 року форми збройного підпілля.

Загинув Роман Шухевич лицарською смертю в бою у Білогорща.

Перебуваючи чверть століття в передових лавах революційної визвольної боротьби, Шухевич виступав на різних етапах змагань беззастережним речником українського самостійництва та соборництва.

І зараз, стоячи на порозі нової епохи відродження нашої культури, схилімо голови перед тим, хто смертю підтвердив свої погляди і дії- як дороговказ до провадження визвольних змагань.

АНДРІЙ КЛИМАШЕВСЬКИЙ

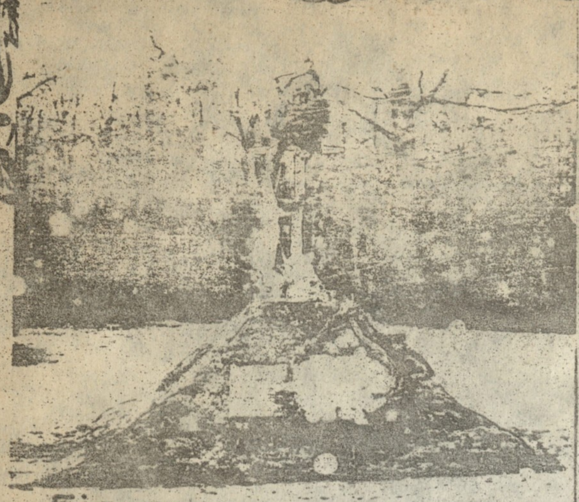

ФОТО: символічна могила на місці загибелі Головного Командира УПА Романа Шухевича /Тараса Чупринки/, насипана членами т-ва "Спадщина" і Дивандівського осередку СНУМУ.

БІЛОГОРЩА 5.III.1990 Р.

МІТИНГ. УРИВКИ З ВИСТУПІВ.

ГРИГОРІЙ ПРИХОДЬКО (УНП)

Я зачитаю Вам лист:

Українське державне правління з 1941 року.
На вічну пам"ять героєві України!
5.5.1950 – 5.5.1990.

Дорогі українці! В болючу 40-у річницю смерті славного Романа Шухевича – Тараса Чупринки, члена українського Державного Правління, Головного Командира УПА, голови Бюро Проводу ОУН, голови Генерального Секретаріату Української Головної Визвольної Ради /УГВР/. Українське Державне Правління складає світлим діям його безсмертного духа свій скорботний глибокий поклін і сповнений гордості салют. Наша скорбота випливає з свідомості, що поки що перед пам"ятником його слави не можуть пройти мільйонні маси українського народу, щоб почути звіт про повне завершення веденої ним геройської боротьби. Почуття гордості наповнює наші серця на думку, що в його особі Україна набула найхоробрішого з хоробрих, якому завдячуємо незнищимий приклад героїзму, посвяти за волю, державну самостійність і соборність України. Його життя і дії посилили процес перетворення поневоленого народу в націю, члени якої сповнені героїзмом і державно-творчою думкою не зупиняться на півшляху, а йтимуть безупину до визначеної ним мети.

Ці дні вшанування його світлої пам"яті ми вшановуємо також усіх тих, що йшли на його наказ сповняти обов"язок перед нацією і віддали своє життя на її вівтарі або каралися десятиліттями на ворожій каторзі. Одночасно вшановуємо його достойну дружину, його сина та дочку і інших членів родини, що пройшли важку Голгофу, несучи гідно важкий хрест своєї долі.

Нехай же вічною буде наша слава національному героєві України – Романові Шухевичеві
Тарасові Чупринці
Турові
Лозовському.

Слава Україні!
Героям Слава.

Лондон – Нью-Йорк. 5.5.1990.

За Українське Державне Правління
Богдан Федорак /голова/

ЮРІЙ ШУХЕВИЧ – син Романа Шухевича.

5 березня 1950 року була погідна сонячна днина. На світанку на цьому місці прогриміли постріли – було вбито Головного Командира УПА Р. Шухевича. Ворог тріумфував. Чому ж він тріумфував? Що то була за сила, з якою він боровся? УПА народилася, мабуть, не в 1942 році, як ми вважаємо. Народжена після поразки Української Народної Республіки Українська Військова Організація вирішила врахувати всі помилки, які привели до цієї поразки. УВО зрозуміла, що одною з причин є те, що УНР не приділила належної уваги організації своїх військових сил. Вона вирішила цю помилку виправити. Через УВО військові вишколи ОУН, український легіон, народну самооборону український народ прийшов у 1942 році до УПА, де згуртувались у боротьбі з німецькими окупантами і далі продовжили боротьбу з найкривавішим в світі сталінським режимом. І тоді, коли Радянський Союз був на вершині своєї могутності і слави, УПА, український народ, разом з народами Прибалтики кинули виклик цій грізній і страшній імперії. У той час, коли Захід плазував перед Сталіним, українці взяли до рук зброю. УПА ми завдячуєм тим, що ми не зазнали нового голодомору, що багато наших юнаків не загинули марно во ім"я червоної імперії. УПА ми завдячуєм те, що ідея нашої самостійності, нашої соборності дожила до сьогоднішнього дня. І тому ми, які зібралися сьогодні тут, під тими прапорами, свідчить, що кров пролита на українську землю, зерно, посіяне тією боротьбою, проросло. Ми нині вшановуємо пам"ять полеглих за волю України. Не забуваймо, що Українська Повстанська Армія була силою національною, силою єдиною, яка несе на своїх прапорах гасла соборності і єдності українського народу.

Я сьогодні хочу закликати вас усіх, що тут присутні і тих, що тут нема на цьому вічі до єдності, до вірності нашим національним ідеалам, до плідної праці за відновлення нашої самостійності, нашої соборності.

СЛАВА УКРАЇНІ!

ДОЦЕНТ В.СТЕНИК

Шановна громадо! Я хочу розповісти Вам, що сталося з тілом нашого вождя. Тут, в селі Білогорща, він востаннє вдихнув повітря рідного краю. Ця земля скроплена його кров"ю. І на цьому місці хлопці з товариства "Спадщина" насипали могилу. А що ж було далі? Далі тіло його перевезли у Львів на вулицю Дзержинського. Звідти покійного завезли в медичний інститут в судову медицину, в морг. Там, під керівництвом професора Любомудрова, доцента Заленгурова та інших, тіло було забальзамоване. Пізніше приводили різних людей, щоб його впізнали. Тіло покійного знаходилось майже цілий тиждень в цьому моргу. Потім працівники КГБ забрали тіло і його поховали. Я думаю, що прийшов час, щоб вони вказали дружині, сину і всім нам, де поховане тіло нашого славного героя Романа Шухевича. Це зараз повинна бути наша загальна вимога. Де поховане тіло, вони знають. І нехай нам скажуть про це.

Слава Україні!

МИКОЛА ВЕЛИЧКОВИЧ (СПАДЩИНА)

Шановне товариство!

Ми тут зібралися, щоб вшанувати пам"ять генерала Української Повстанської Армії Романа Шухевича. Хоч було декілька виступів, але не сказано жодного слова про Організацію Українських Націоналістів, як натхненника національно-визвольного руху в 40-50 роках.

Після загарбання західноукраїнських земель Польщею в 1920 році, уряд Пілсудського розв"язав проти українського населення шалений терор, особливо проти січових стрільців, воїнів УГА. У відповідь на реакцію пілсудчиків у тому ж 1920 році полковник січового стрілецтва Євген Коновалець та Андрій Мельник створили Українську Військову Організацію, що боролася за створення української самостійної держави. Вона ставила перед собою завдання створити українську національну армію, яка би забезпечувала державність української нації. УВО ставила перед собою такі завдання:

- зберегти активні традиції української армії,
- підготувати молоді кадри, котрі були б спроможні виконати свою історичну місію у майбутній боротьбі за волю української нації,
- активізувати народні маси, щоб підготувати їх до майбутньої національної революції,
- утворити революційно-конспіративну силу, яка б стояла на сторожі інтересів українських мас, та була б їх месником за насильства з боку польської окупаційної влади.

Борючись за свободу народу, УВО основну ставку робила на молодь, як цвіт і майбутнє нації. Потреба створення національної організації відчувалася давно. Перші такі спроби були зроблені на початку першої світової війни,

тобто створено січове стрілецтво. Але військова хуртовина задавила їх... Аж у 1929 році з різних націоналістичних груп та спілок/"Група Української Національної Молоді", "Легіон Українських Націоналістів" та ін./ створилася ОУН.

На II з"їзді, в серпні 1959 року, прийнято програму ОУН, серед пунктів якої основним був пункт про необхідність створення Української держави.

Так будьмо ж спадкоємцями цієї організації українських націоналістів!

Слава героям!

ЮРІЙ МИКОЛЬСЬКИЙ (УГС)

Шановне товариство! Закороткий проміжок часу пройшов з дня смерті Романа Шухевича, щоб ми змогли оцінити всю велич цього державного, політичного і військового діяча... Своєю революційною діяльністю він і його однодумці заронили в думах і серцях синів України надію на те, що вона буде самостійною, буде вільною. Вони кинули виклик польському окупантові. Вбивство ката українського народу Броніслава Пірацького показало всьому світові, що є Україна, що вона ще не вмерла, що вона ще воює. Суд, який проходив над Романом Шухевичем, Степаном Бандерою, Миколою Лебедем, Ярославом Стецьком показав, що окупація українських земуль є незаконною. Степан Бандера говорив на польськім суді українською мовою: "Я є громадянином Української Народної Республіки, яка живе і буде жити!". Ось такі були герої.

30 червня 1941 року Стецько проголошує незалежну Україну. Роман Шухевич з групою офіцерів о 5-ій годині ранку з"являється у соборі св. Юра і доповідає митрополиту Андрію Шептицькому про намір створення українського уряду. Шептицький вимагає гарантій, що цей уряд буде багатопартійним, демократичним. Такі запевнення Роман Шухевич дає і митрополит I липня відслужив молебень на честь незалежної України. Але так добре далі не було. Гітлерівські бандити арештували весь уряд, і, тільки протягом 1941 року в гестапівських катівнях замордували, за неповними даними, 505 чоловік бандерівського проводу. Найбільш жорстокі гестапівські заходи були проведені у вересні-грудні 1941 року. Не багатьом вдалось уникнути катівень. Серед таких були Микола Лебідь і Роман Шухевич. Вони пішли у підпілля. Роман Шухевич проявив надзвичайний дипломатичний хист. Він зумів об"єднати всі організації, военні загони УПА для того, щоб спільними силами громити німецького окупанта. УПА була створена саме з такою метою. У болотах і лісах Полісся загинуло більше 10 тис. німців.

Я хочу звернутися до деяких гарячих голів наших молодіжних організацій: "Не розкривайте всіх своїх карт, не розстрілюйте всіх набоїв..."

РЕЗОЛЮЦІЯ
МІТИНГУ 5.03.90.

Мітинг вимагає:

1. Об"єктивного висвітлення діяльності ОУН, УПА;
2. Публікації в періодичній пресі і історичних часописах документів і заборонених художніх творів, що висвітлюють національно-визвольний рух 40-50-х років на Україні.
3. Створення меморіалів на могилах бійців УПА і зокрема на місці загибелі генерала хорунжого УПА Романа Шухевича.
4. Розслідування злочинів загонів НКВД, які видаючи себе за відділи УПА проводили масовий терор серед населення Західної України.
5. Надати широкому загалу доступу до матеріалів закритих фондів, що стосуються діяльності ОУН – УПА.
6. Домогтися від КГБ інформації про місце поховання Р. Шухевича.
7. Перейменувати вулицю Новоповітряну /с. Білогорща/ на вул. ім. Романа Шухевича.

Мітинг організувало і провело т-во "Спадщина".

КУТ ЗОРУ

Сьогодні в нашій рубриці "Кут зору" ми публікуємо інтерв"ю з членом Української Національної Партії Григорієм Приходьком.

Прошу п. Григорія розказати про Українську Національну партію

Партія організаційно оформилася 25 жовтня 1989 року, чисельність її зараз невелика, трохи більше 50 душ. Маємо вже декілька осередків, тому це вже є партійна організація, вона численна, є осередки в Києві, Дніпропетровську і нещодавно утворили в Тернополі, є районні осередки. Головою нашої партії є Богдан Когут, колишній член ОУН.

Метою нашої організації є відновлення Української Народної Республіки, діяльність партії в межах міжнародного права. В преамбулі своєї програми ми заявляємо про те, що так звана Українська Радянська Соціалістична Республіка є штучним утворенням, утворена внаслідок агресії військ РСФСР, отже, вона є незаконною, незаконним є її уряд, її закони і рішення уряду. З огляду на це наша партія відмовилась брати участь у виборах до Верховної Ради УРСР.

Основна мета Вашої партії і методи її досягнення.

Як я вже сказав, основна мета – це відновлення Української Республіки. Як ми її намагаємось досягти. Відкинувши шлях парламентської боротьби, ми вибрали шлях громадянської боротьби, зокрема: ми домагаємось і співпрацюємо з молодіжними організаціями в справі утворення Українських Збройних Сил, які стануть міцним фундаментом нашої держави. Надалі ми плануємо розгортати роботу громадських комітетів за відновлення Української Народної Республіки. За нашим задумом ці комітети в майбутньому мають скласти народний Парламент України, який і перебере на себе владу в окупованій Українській Державі. Ще один шлях, який ми обдумуємо: шукаємо контакти з профспілками, щоб збільшити реальний суверенітет України. Яким чином? Шляхом експропріації державної власності. Експропріація за нашим задумом має привести трудові колективи до взяття влади у свої руки, і, таким чином ми забезпечим економічний суверенітет України. А коли ми вже утворим Народний Парламент постане питання про скликання установчих зборів і про виведення окупаційних військ.

Ваше ставлення до молодіжного руху і молодіжних організацій?

До молодіжних організацій у нас ставлення прихильне, бо, якраз в молоді ми бачимо ту силу, яка відновить нашу державу, досягне нашої мети. Нам подобається в молодіжних організаціях їхня рішучість, їхня діяльність. [illegible] розвинений інтелект, відчуття реалій і здатність до самоорганізації. Взяти будь-яку молодіжну організацію і ми бачимо, що це організація патріотична, і, звинувачення їх в екстремізмі, що ми чуємо деколи від окремих керівників НРУ, на наш погляд, позбавлена будь-яких підстав. Бо скільки я знаю молодіжних організацій, ніхто з них не рветься до зброї, а те, що вони ставлять прямо і чесно запитання, то це робить їм тільки честь, і за те ми до них прихильні.

Ваше відношення саме до молодіжного товариства "Спадщина"?

Молодіжне товариство "Спадщина" мені особливо симпатичне, тому, що якраз з ним ми утворювали ініціативний комітет за відновлення Українських Збройних Сил. Тому серед інших я їх особливо виділяю, як [illegible] наших однодумців.

Якщо тобі не байдуже де і кому служити, підтримуй рішення комітету за створення українських збройних сил.

ЗАЯВА.

Мій внук, Потрейко Зіновій Богданович, служить у Казахській РСР, м. Актюбінськ, в/ч 44085 "Б". Його призвали 9 січня п.р. Скаржиться у своїх листах, що він голодує і над ним знущаються, просить: "Рятуйте, бо я не витримаю, їсти дають як котам!"

4.3.1990. Воробець Стефанія Михайлівна.

МАТЕРІ І БАТЬКИ! ЮНАКИ І ДІВЧАТА!

Львівський Ініціативний Комітет за створення Українських Збройних Сил /УЗС/ закликає молодь призивного віку та усіх інших військовозобов"язаних до реєстрації в нашому комітеті з метою сприяння захисту прав мешканців Львова і області проходити військову службу на території України.
Місце реєстрації: Штаб Руху /пл. Ринок, 8/
Час реєстрації: Всі дні /18.00 - 20.00/, крім неділі.
На столі стоятиме картка: "Представник Ініціативного Комітету за створення УЗС". Мати з собою прописне свідоцтво або військовий квиток.

Ініціативний Комітет за створення Українських Збройних Сил.

Министру обороны СССР
Военному комиссару Львовской области
От представителя оккупированной Украины.

____
/Ф. И. О./

____
/Дата рождения/
Проживающего: ______________

Военный билет /прописное свидетельство/ серия ________
№ __________.

ЗАЯВЛЕНИЕ.

Я, ________________________, считаю себя гражданином Украинской Народной Республики, которая была частично оккупирована в 1919году войсками РСФСР и полностью оккупирована войсками СССР в 1939 году.

Как известно, 12 августа 1949 года по отношению к оккупированным странам была подписана Женевская Конвенция. В 3-ей части 51 статьи этого международно принятого документа говорится: "Оккупирующая держава не может принуждать покровительствуемых лиц служить в ее вооруженных или вспомагательных силах. Всякое давление или пропаганда в пользу добровольного поступления в армию воспрещается". Этот международно принятый документ, как акт международного права, подписан также и Советским Союзом, предоставляется мне, как гражданину оккупированой страны, право отказаться от службы в оккупационных войсках СССР. Всякая попытка со стороны властей делать на меня давление по поводу моего отказа будет трактироваться как грубое нарушение международного права и прав человека.

"____" __________ 19__ г. ____________
/дата/ /подпись/

Ініціативний Комітет за створення Українських Збройних Сил щиро вдячний пані Уляні Мазуркевич, мешканці США, голові Комітету оборони прав людини і нації на Україні, за матеріальний даток в сумі 200крб.

Діточа рубрика.

МОЛОДА УКРАЇНА

Великий Піст

В понеділок 5 березня почався Великий Піст і буде тривати до 14 квітня включно, бо 15 квітня Великдень. Цей піст триває 41 день. Піст перших 40 днів, від 5 березня до 13 квітня зветься "Четиродесяиниця" і встановлений на ту пам'ятку, що Ісус Христос постив 40 днів в пустелі. Останніх 7 днів це Страсний Тиждень - в честь і на пам'ятку мук і смерті Ісуса Христа на Хресті. Церква наказує стримуватись в піст від м'ясної і взагалі масної страви- роздумувати над муками і смертю Спасителя й над його мукою - та сповідатися каятися за гріхи.

В одній місійній школі в Африці, де вчаться і негритянські охрещені діти, вчительки привчають маленьких християн до добрих діл у Великий Піст таким цікавим способом: Дають кожній дитині два маленьких пуделочка, звичайно від сірників, одно повне пшениці, а друге порожне та з написом "Мої добрі діла". Щодня кожна дитина каже, яке добре християнське діло вчинила попереднього дня, і за кожне діло перекладає собі одно зерно з повного пуделочка в порожне. При кінці посту звичайно кожна дитина має вже половину, а дехто й усе зерно в пуделочку "добрих діл". Ті зеренця "добрих діл" вчителька зсипає, меле і пече просфорку до святого Причастя дітям. Такі благородні перегони в діланні добра дуже ушляхетнюють дітей, діти стають з дня на день чемніші й ліпші.

Варто той прегарний звичай і в нас встановити. Українські діти назагал дуже добрі й чемні, тож певно мали би при кінці посту повні пуделочка зерен "добрих діл".

А що є добрим ділом? Усякий доказ любові ближнього - це добре діло, бо Христова заповідь каже: Люби ближнього свого, як себе самого! Отже поможеш комусь у чомусь і чимось для його добра, порятуєш когось у потребі,- намовиш когось до доброго, оборониш, або відмовиш від злого,- застережеш від лиха,- це все добрі вчинки. Завжди і всюди є нагода сповнити добрий вчинок. Якби всі українські діти вправлялися змалку в добрих ділах то і їм і всьому народові українському скоро стало би краще жити.

ТИМ, ЩО ПОЛЯГЛИ

Над могилкою схилились
Берізки тоненькі,
В могилі спочиває
Стрільчик молоденький.

Грали тут колись гармати
Ранньою весною,
Тут знемігся юний стрільчик
У кривавім бою.

Трисла кровця із серденька,
Потекла струями,
Впав стрілець і тільки мовив
Любе слово: "мамо!"

Станьте, діти, помоліться
І нарвіть квіточок,-
Весна хрестик замаїла,
Ви сплетіть віночок.

Боже, дай, щоб з тої крови,
Що землю зросила,
Ще зійшла нам, добра доля-
І слава і сила!

Як побачить юний стрільчик
В молитві дитину,
Скаже: "Слава, Тобі, Боже!
Недаром я згинув...!

Йдемо, діти, в гай, діброву,
Де квітки розцвіли,
Де пташки в кущах співають
Де пахуче зілля.

Гляньмо пильно доокола,
Що за пишні ниви!
Як зародять пшеничену,
Будемо щасливі!

Над потоком, накрай ліса,
Хрестик там похилий,
З-поміж квіття виринає,
Горбочок - могила.

К. Шкурмеляк

Щиро дякуємо нашим читачам Білущенко О., Мельник К., Біла Л., Баранник І., Мартин О., Синоця Я., за матеріальний даток в розмірі 100крб., а також Корчинському філіалу ВО "Іскра"- 200к.

Наша адреса: 290065, Львів, п/с 5069.